

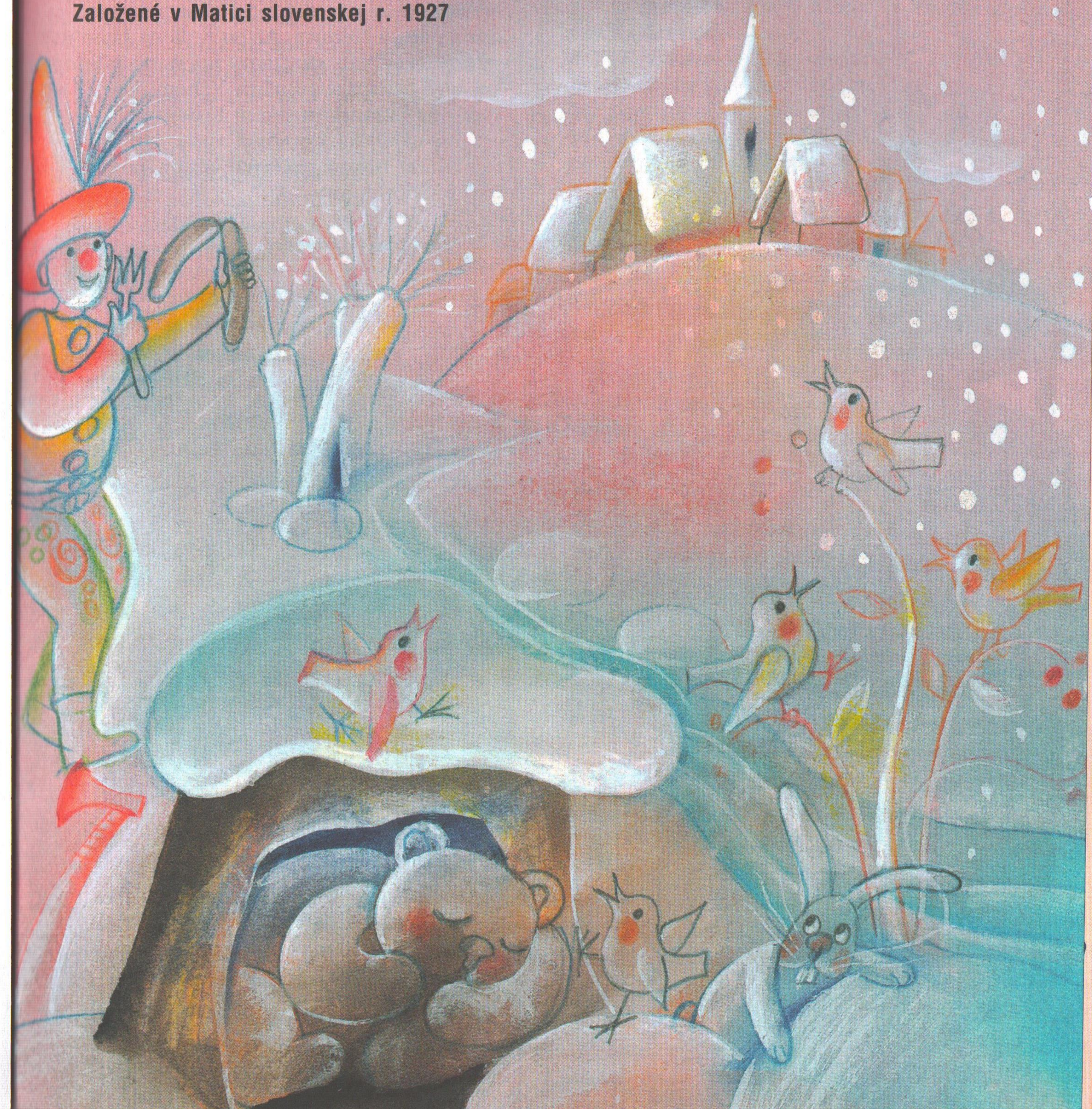
Slniečko 6

ROČNÍK 55

FEBRUÁR 2001

12,50 SK

Založené v Matici slovenskej r. 1927

Moja VLASTIVEDA

A sme v Liptove

Jedným z kopcov, ktorý by mal každý Slovák aspoň raz v živote navštíviť, je v piesňach ospievaná Kráľova hoľa. Pod končiarom tejto mohutnej lesnatej veľhory vyviera Čierny Váh. Sprvu je to iba mokrina, po-

tom pramienok, no každým tokom-krokom mocnie, prudko sa spúšťa po strmom severnom svahu. Načrel som do jeho čistej vody, pozerám sa na ňu, ale niet v nej ničoho, čo by mi vedelo povedať, prečo ho naši pradovia nazvali čiernym. Až po Kráľovu Lehotu tečie Čierny Váh sám, tam, pri starej pltníckej obci, sa spája s Bielym Váhom, ktorý sa rodí pod tatranským štítom Kriváňom.

Váh, najdlhšia slovenská rieka (406 km), je hlavnou riekou viacerých krajov, ponajprv malebného Liptova.

Mongolský (tatársky) vpád

Ludia žili v Liptove odpradáva-
na – bezmála päť tisícročí
– až po nešťastné tri-
násťte storočie.
Dvanásťte
marca

SÚŤAŽ o slniečkarský bicykel

1241, priniesol posol na uhorský kráľovský dvor skľučujúcu správu – Tatári porazili vojsko palatína Dionýza, ktoré v Karpatoch strážilo Verecký priesmyk zvaný Ruská brána. Celé Uhorsko akoby sa bolo zahali-
lo do čierneho súkna. O mesiac neskôr Mongoli-Tatári pri rieke Slanej na hlavu porazili uhorskú armádu. V krvavom stretnutí padol aj nitriansky biskup a zdesený kráľ Belo IV. sa zachránil útekem cez Liptov a Turiec.

Bol to nešťastný rok, aký slovenské kraje nepamätali. Bezbranný ľud bol vydaný napospas nepriateľovi. Ludia v panike opúšťali príbytky, mestá a dediny horeli ako pochodne. Polia ostali spustnuté a neobrobené. Desiatitisíce mužov, žien a detí vyvrážděných, desaťtisíce odvečených do zajatia. V lete 1242 Mongoli náhle odtiahli. Vo vydrancovanej krajine nastal hladomor. Nikto nesial, nebolo čo žať.

Život Liptovu vrátila až kolonizácia. V smrekovo-jedľových lesoch sa znovu ozvali sekery. Zadymili miliere uhliarov. Koncom 14. storočia už bolo v Liptove 104 sídiel.

Ilustrácia E. Fullu rozprávky P. Dobšinského Čarodejná kráľovná

◀ Vikolínec – Národná kultúrna pamiatka zapísaná do Svetového dedičstva UNESCO

Liptáci – pltníci

A ja som šuhajko z Liptovskej stolicy, nebudem sa ženiť, pôjdem ja k pltnici. Chudobná mať moja biedou ma chovala, namiesto bohatstva plť do vienka dala. Plť do vienka dala, tak ma uspávala, liptovskému synku pltnica zostala.

Drevo bolo odjakživa veľkým bohatstvom severného Slovenska. Drevorubačstvo starým zamestnaním mužov. K nemu sa priradilo pltníctvo, lebo rieky boli najlacnejšími dopravnými tepnami. A Liptov má riek neúrekom. Všetky sa vlievajú do Váhu. Plte zhotovené z kmeňov stromov plávali iba dolu vodou. Ony samy boli žiadaným stavebným materiálom. No popri dreve na nich prepravovali rozmanitý materiál, výrobky, ba aj ľudí. Doprava na vozoch či kočoch po zlých cestách bola veľmi pomalá, nepohodlná a najmä niekoľkonásobne drahšia. Mnohí naši významní kultúrni dejatelia odchádzali kedysi na štúdiá na pltiach.

Liptáci vynikli nielen ako pltníci či garbiari (výrobcovia koží), ale aj ako murári. Nie nadarmo sa spomína, že vymurovali Viedeň i Budapešť. Pekný pomník liptovským murárom postavil spisovateľ Peter Jaroš vo svojom (sfilmovanom) románe Tisícročná včela.

Krásny podtatranský kraj

Kraj skalnatých štítov a dlhých dolín, kraj divokých krásnych jaskýň, rozľahlých lesov, alpínskych lúk. Skoro tisíc minerálnych a liečivých prameňov. Možno tu stretnúť medveďa i vzácnu vydru, ktorá sa už udomácnila vo vodách Liptovskej Mary. Tu kvitne naša skvostná orchidea – črievičník papučkovitý a desiatky iných vzácných rastlín. Jedny kvitnú pod slnkom, iné nájdeme v liptovskom podzemí. Kamenné lekná, biele či žltkavé vápencové ruže. Podzemné bludiská vytvárajú v Liptove najdlhší jaskynný systém v našej vlasti. Sprístupnená je z neho iba časť – jaskyňa Slobody a Demänovská ľadová jaskyňa.

Liptov – kraj srdečných ľudí, krásnych piesní a zvonivej slovenčiny dal svojej vlasti veľa takých mužov, ktorí sú ozdobou nášho národa. Spomeňme aspoň niekoľkých:

Janko Kráľ, básnik

Andrej Hlinka, kňaz a priekopník slovenskej samostatnosti

Ján Levoslav Bella, hudobný skladateľ

Koloman Sokol, maliar a grafik

Martin Rázus, spisovateľ, autor Maroška

Aurel Stodola, vedec, vynálezca

Ludovít Fulla, maliar.

SÚŤAŽNÁ OTÁZKA:

Oblúbeným liptovským jedlom sú halušky. Viete aké?

MIROSLAV A. HUSKA

Mladý pltník a víly

Rodina Michalcovie z Černovej v Liptove bola chýrna pltnícka rodina. Otec Michalec už roky bol pltníkom. Na Váhu, ale aj na Hrone poznal každú skalú, každý záhyb. Statočný v robote, statočný doma, každému ochotný pomôcť. Taký bol predník Michalec a inakší neboli ani jeho štyria synovia. Najmladší Peter, svedčný mládenec, akoby bol otcovi vypadol z oka. Rúči pltník, a už sa pekných pár ráz pltil to do Žiliny, do Trenčína, ba bol už aj v Komárne.

Raz bolo treba splaviť do Žiliny kozy. Faktor sa dohodol s Michalcom, že všetkých päť kôz povedie Peter. Aj sa tak stalo.

Vody na Váhu bolo obzvlášť, preto aj pltnica bola pokojná. Bola to cesta tak na jeden deň. Peter s kamarátmi odovzdal kozy v Žiline kupcovi v poriadku. Pltníci sa posilnili jedlom a Peter vypravil štyroch druhov na cestu domov. Sám sa ešte zdržal v Žiline, kde mal čo-to vykonať. Mládenec šikovný, nuž aj všetko za deň-dva urobil.

Potom sa pobral spokojne domov. A že sa mu nepritrafil nijaký furman, pustil sa peši. Už sa dobre stmievalo, keď kráčal okolo Strečna. V nohách pocítil únavu i zmyslel si, že si pod horou na lúke oddýchne, aby mohol dôjsť na noc na salaš pod Dubnou skalou pri Vrútkach. Len čo si sadol, počuje spev. Obzerá sa. Azda sa dievčence-hubárky z hory vracajú? A potom vidí – akoby zo zeme boli vyrástli – na lúke pred ním tancujú krásne devy. Peter si päsťami pretiera oči: Čože? Veď som hádam len nezaspal? Rozhnutuje.

Ale oči neklamú. Šesť spanilých dievčienec

*to by bederniček,
psí korienček,
konopné semä pili.
Potom by sa netopili!*

sa drží za ruky, v tanci sa blížia k mládenčovi a lúbezne spievajú:

*Keby dievky vedeli,
čo je černobyľa,
veru by ju nosili
miesto rozmarína.*

Ohúrený mládenec sa posobil, že ujde, no v nohách tiahava ako olovo. A dievčence ho už aj obkolesili. Všetky v bielom a utešené, že sa až v očiach menilo. Jedno z dievčienec priskackalo k nemu a zaspievalo:

*Keby pltníci vedeli,
od čoho by sa netopili,*

V kolese sa roztancovali okolo Petra a ešte raz zaspievali čudnú pesničku. A mládenec už vedel, na čom je. To zaiste musia byť tie víly, čo tu pod Starhradom bývajú a čo sa ich pltníci tak boja! Jedna víla mu podala ruku. Pribehli aj ostatné a vzali ho do tanca. A bol to veru dlhý tanec. Mládenec napokon celý vysilený padol na lúku.

Dobrá chvíľu trvalo, kým mládenec prišiel k sebe. Znova si oči poriadne pretrel, ale na lúke už bol sám samučičký. Iba z diaľky ešte doznieval prekrásny spev. Mládenec vykročil, prehodil si cez plecia tanistru a behom sa dal na salaš pod Dubnú skalú. Odtiaľ sa potom ráno pobral domov. Ale doma o svojej príhode nepovedal nikomu nič, iba otcovi. A od tých čias ani v jednom pltníckom krdli, v ktorom boli Michalcovie chlapi, nestalo sa nešťastie. Lebo Michalcovci vraj pili ten zázračný nápoj.

Malovaná pisanka

Na námestí, rovno pred
Markiškiným , stál bronzový
a v držal bronzovú . Kačka
trepotala , chcela uletieť. prišlo
 ľúto. „Pust' ju,“ povedala raz
. Chlapec mlčal. Na druhý deň
pricupkala na námestie s . „Dám
si ju,“ povedala „ak ti pustíš.“
 mlčal ďalej. „Možno by chcel rad-
šej ,“ povedala tatkovi. „Chlap-
ci milujú futbal,“ chápano prikývol
tako. Šiel do so športovými
potrebami a kúpil futbalovú .

Podvečer prišla Markiška na nămes-

DOMALUJ!

tie a podala chlapcovi. sa nahol
a v tej chvíli mu vyfrkla v .

Akoby ďakovala, obletela a zamie-
nila vysoko k nebu, kde práve vychá-
dzal . Na druhý deň, len čo vyšlo
, nechceli ľudia veriť vlastným .

Bronzový nedržal v rukách , ale
bronzovú . A bol nevyjadriteľne šťastný.

NAPÍŠAL: J. DONOVAL

NAMAĽOVALA: D. ONDREIČKOVÁ

chlapec,
Markiška,
kačka,
kidda

baľka,
kačka,

Ilustrovala
MARTINA MATLOVIČOVÁ

Ráno som sa zobudil na čudný šramot pri posteli. Pomaly som otvoril jedno oko, ale druhé som už otvoril rýchlo. Ťukčuk ležal na zemi a plazil sa ako had.

„Stalo sa ti niečo?“ ustráchané som sa ho opýtal.

„Nie, iba sa hrám.“

„Na hada?“

„Čo si?!“ pobúrene povedal Ťukčuk. „Na Indiána!“

„Pod mojou posteľou?!“

„A kde inde? Sledujem tu stopy.“

„Stopy?“

Ťukčuk si po indiánsky sadol a ukázal na podlahu:

„Pozri sa!“

Zohol som sa. Naozaj, v hrubej vrstve prachu pod posteľou som zbadal drobné šlapaje.

„Čo to môže byť?“ opýtal sa Ťukčuk, keď videl môj udivený pohľad.

„Netuším.“

„Nemôžu to byť baktérie? Čo ak ťa opäť prišla navštíviť Nádcha.“

„Hlúposti!“ nesúhlasil som. „Po prvé, toho roku tu už bola, a po druhé, baktérie nemajú nožičky, preto nerobia stopy do prachu.“

Zliezol som z postele a sadol som si k Ťukčukovi. Chvilu sme mlčky sedeli a tuho premýšľali. Na nič sme však neprišli.

„Jedno je isté, v byte máme tajomného hosta,“ ukončil naše premýšľanie Ťukčuk a dodal: „Podme sa najesť, lebo som z toho stopovania akosi vyhladol. Dnes robíš raňajky ty.“

Mal pravdu. Musel som vstať zo zeme a pobrať sa do kuchyne. Ťukčuk šiel tesne za mnou. Bol asi fakt veľmi hladný, lebo si na raňajky rozkázal veľký krajec

chleba s maslom a nie pomaranč, ako to býva u Ťukčuka zvykom.

Vybral som z chladničky maslo a práve som sa chystal vybrať aj chlieb. Keď som však otvoril skrinku, do ktorej odkladáme pečivo, vnútri čosi zarachotilo a niečo sivé vybehlo von.

„Myš! Myš!“ vykrikol Ťukčuk a vyskočil na stôl. „Myš! Myš! Myš!“ neprestával kričať.

„Vidím, nemusíš mi to toľkokrát opakovať,“ upozornil som ho. „Radšej zlez dole, po stole sa neskáče.“

No Ťukčuk ma vôbec nepočúval. Držal sa za hlavu, pišťal a ziapal: „Myš! Myš!“

Videl som, že si s ním neporadím, preto som si sadol na stoličku a počkal, kým prestane sám. Prestal, ale až o päť minút, a to nám už sused Klofák búchal na stenu.

„Teraz mi povedz, čo si to robil?!“

„Nič, normálne som pišťal,“ pokojne odvetil Ťukčuk.

„A prečo?“ nechápal som.

„Lebo som to videl v telke. Tam tiež tá ženská vyskočila na stôl a pišťala, keď zbadala myš.“

Zhlboka som si vzdychol. Stále tvrdím, že z televízie mäkne mozog. „Pozri sa! To bola ženská. Ale ty si Ťukčuk a Ťukčukovi sa nepatrí skákať po stole a pišťať, keď vidí myš.“

„Nie?“ Ťukčuk bol vykoľajený. „A ja som si myslel, že sa to musí.“

„Nemusi.“ Vysvetlil som mu, že po stole skáču len tí, ktorí sa myši boja.

„Máš pravdu, ja sa myši nebojím,“ súhlasil Ťukčuk, ale potom dodal: „Aspoň myslím. Problém je v tom, že som ešte žiadnu myš zblízka nevidel.“

Zamyslel som sa a chcel som čo si povedať, no Ťukčuk ma rýchlo predbehol:

„Chytíme ju!“

Nápad to bol zaujímavý. Ale ako ho uskutočniť? Klepec sme použiť nemohli, lebo Ťukčuk ju chcel chytiť živú.

„Mohli by sme ju skrotiť...“ navrhoval.

Dobre si ešte pamätám, ako Ťukčuk krotil topánky a aké z toho boli problémy, ale nič som nepovedal, lebo som mu nechcel pokaziť radosť.

„Ráno by nám do postele mohla nosiť papuče alebo noviny,“ fantazíroval Ťukčuk.

„Si normálny?“ nevydržal som, „taká malá myš a také veľké noviny.“

„Tak by nám nosila len malé noviny, iba také novinky alebo klebety,“ vynašiel sa Ťukčuk.

Dumali sme, ako myš ulovíme. Vylúčili sme udicu i sieťku na motýle, aj kovbojské laso a uspávaciu injekciu. Celkom sa mi pozdávala jama na mamuta, ale v kuchyni sme ju nemali kde vykopať. Ťukčuk síce navrhol, aby sme ju vykopali na dvore a potom preniesli dnu, ale aj to bolo neuskutočniteľné, lebo jama by sa nám po ceste rozsypala. Zdalo sa, že myš sa nám asi chytiť nepodarí, takže sme z toho začali byť zúfalí. A keď sme boli takí zúfalí, že zúfalejší sme už nemohli byť, myš sa chytila sama. Vlastne nechytla, spadla do umývadla.

„Asi chcela zjesť moje pomarančové mydlo,“ špekuloval Ťukčuk.

Myš spadla dnu, a von už nedokázala vyliezť.

Ťukčuk bol nadšený, stál pri umývadle, usmieval sa na chytenú myš a robil:

„Pí, pí, pí, pí...“

„Vysieláš v morzeovke?“ skúšal som hádať.

Ťukčuk sa div neurazil:

„Nepočuješ, že sa s ňou rozprávam?“

Skutočne mi to pripomínalo morzeovku alebo pokazený telefón, no nechal som ho tak.

Keď už nevládal pípať, rozhodol sa, že začne s krotením a výcvikom. To nose-

Máš pravdu, ja sa myši nebojím

Trafika

To nosenie novín myslel skutočne vážne.

„Idem jej ukázať, kde je novinový stánok,“ zablúskal. Potom zobral myš a vybehol na ulicu. Bol som zvedavý, ako sa to celé skončí.

A skončilo sa! O chvíľu prišiel Ťuktuk späť, smutný a bez myši.

„Čo sa stalo?“

„Ušla!“

„Ako?“

„Normálne,“ nebolo mu veľmi do reči. „Spočiatku prebiehalo všetko podľa plánu. Ukazoval som jej cestu. Pomaly, aby si ju dobre zapamätala. Keď sme prišli k stánku, predstavil som ju pani predavačke. Trochu pišťala...“

„Myš?“ prerušil som ho.

„Nie, tá predavačka. Možno by aj vyskočila na stôl, ale v novinovom stánku nijaký nebol. Potom som kúpil jedny noviny a dal som jej ich ovoňať.“

„Pani predavačke?“

„Ale nie, myši predsa. Noviny som položil na zem a vedľa nich myš. Chcel som ju naučiť, ako ich má chytiť do papuľky. Aj som jej to dvakrát ukázal. Ale ona si noviny vôbec nevšímala, len sa poobzerala a zrazu frnk, bola preč.“

Mlčali sme a bolo nám smutno.

„Možno sa vráti, keď si jej tak dôkladne ukázal cestu.“

„Myslíš?“ Ťuktuk ožil.

„Určite!“

„Budem ju čakať!“ dodal Ťuktuk a šli sme obedovať, lebo raňajky sme v ten deň už nestihli.

Myš sa zatiaľ nevrátila, pretože jej stopy sme v prachu viac nenašli. Alebo sa možno aj vrátila. Napadlo mi, že ja som ten prach pod posteľou už poutieral.

To nič, napadne nový.

Ilustrovala Martina Matlovičová

Rusko je dnes prezidentu Putina. Z po marcových prezidentských voľbách už v prvom kole zvíťazila politická moc, avšak politická moc sa bude obnovovať v prvej rade treba pripomenúť, že treba rozdeliť krajinu podľa politických strán.

Prípadne z publikácie Georgea W. Busha s aktuálnymi politickými zmenami v Rusku, dávajú zisťovať na základe...

Pre rozšírenie prírodných podmienok na národných hraniciach, ktoré sú v procese zmeny a modernizácie, sa v Maderne, kde sa nachádza restaurácia a hotel, pripravujú rôzne typy národných chodov a výstav, ktoré budú slúžiť ako nástroj na zlepšenie estetického a kultúrneho stavu miestnych obyvateľov.

Krížovka Slniečka

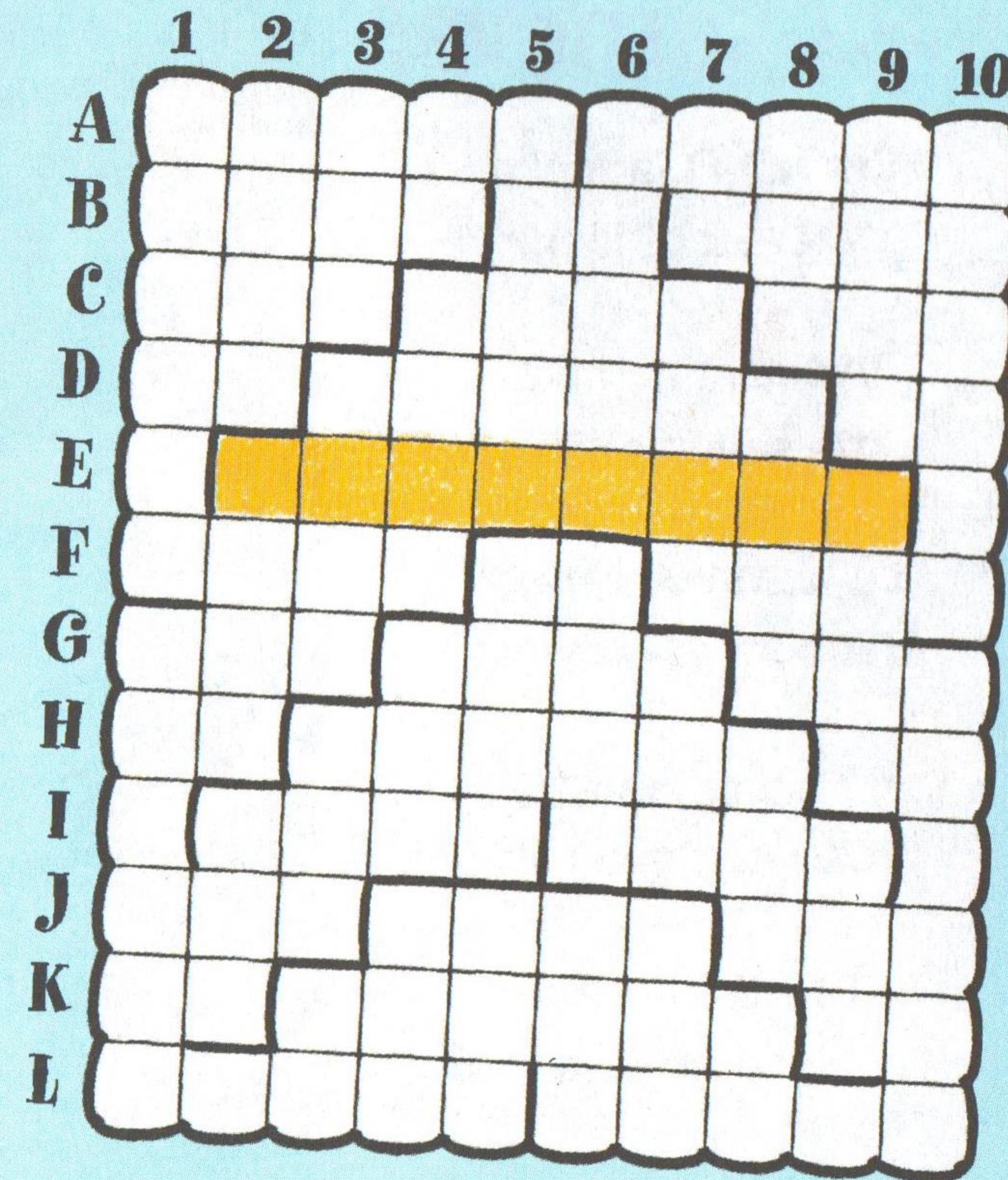
Vo vlastivednej súťaži o slniečarský bicykel ste sa dozvedeli, že najobľúbenejším jedlom Lipťákov sú halušky. Ak chcete vedieť aké, vylúštite si našu krížovku. V tajničke na vás čaká správna odpoveď. A pre piatich úspešných lúštitelov, ktorým bude priať šťastie, máme pripravené pekné knižky. Všetky správne odpovede budú zaradené do zberovania o slniečarský bicykel!

VODOROVNE: A. Tvar slovesa časovať – tvar slovesa pokopať. B. Letné obdobie – Karol a Ondrej – obloha. C. Plošné miery (áre) – nočný dravý vták – pokolenie. D. Spojka – tvar slovesa otrepať – začiatok rosy. E. Oto – TAJNIČKA – Blahoslav. F. Rev – Rudolf a Zuzana – vypovedaná alebo napísaná myšlienka (veta). G. Kráča – omyly – zárez. H. Predložka – pracovali – polovica repy. I. Andrej – poradenie – plavidlá – Ladislav. J. Nikto – pávica – približne. K. Začiatok kačice – zmätok (panika) – osobné zámeno mužského rodu. L. Domáce meno Alexandra – tvar slovesa loviť.

ZVISLE: 1. Kratší novinársky útvar (článok) – malá Ivana. 2. Starší názov lietadla (aero) – súčasť tkáčskych krosien (brdo) – domáce meno Márie – Leopold. 3. Jestvujete – preoráva – vodný živočích s klepetami – popíjaj. 4. Urban a Oliver – stýkanie sa, dotyk – pohyb krokmi, chôdza – pán po česky. 5. Český spevák (J. Korn) – vodný živočích – slovko súhlasu, hej. 6. Rozkazovací spôsob slovesa povedať – tvar slovesa zbiť – plietol (vil). 7. Osobné zámeno – patriaci apovi – druh slona (ylo) – akým spôsobom. 8. Krík – spôsob kúpy tovaru, ktorý nevyžaduje platenie ihneď (úver) – dospelá Idka – Adam a Viera. 9. Silák – prchavá kvapalina (éter) – najvyššia karta – Ivan. 10. Podobnosť – burina.

POMÔCKA: Menej známe výrazy sú uvedené v zátvorkách.

P. Štefánik

VYSIELAŠ
V MORZEOV-
KE

PÍ, PÍ, PÍ
PÍ, M

JÁN NAVRÁTIL

Miss Karneval

Červená Čiapočka
vyzerá z oblôčka.

Vyčkáva na vlka.
„Kde sa len potíka?”

Čo nemá vlčí frak?
Alebo zmeškal vlak?

Len počkaj, darebák!
Sčervená ako rak.

Prífuka kolesá
a frčí do lesa.

Zabočí za chvojku:
a vlk je v obojku.

„Dnes si ma, kamarát,
poriadne nahneval.

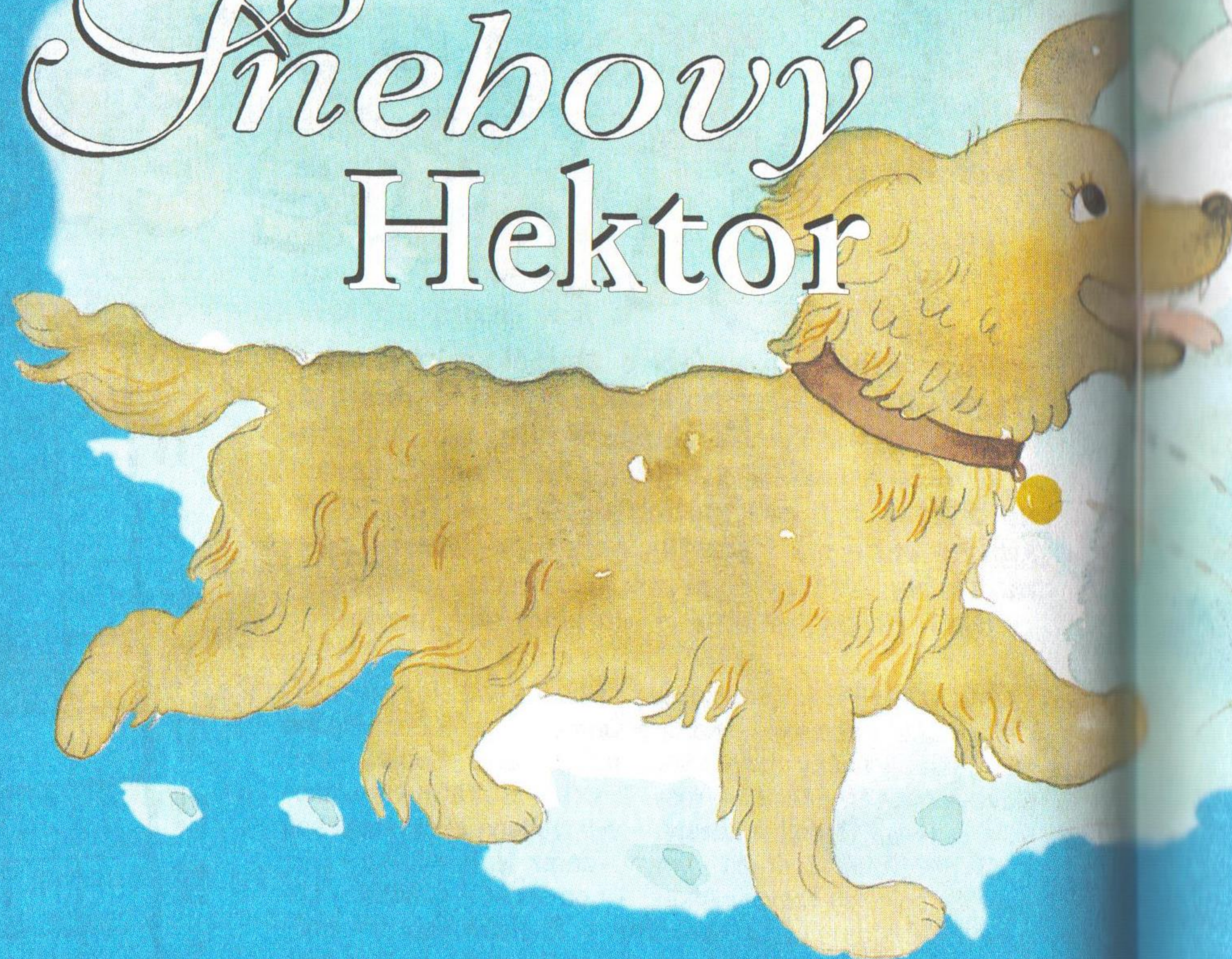
Bez vlka nebudem
slávna miss Karneval.”

12

KRISTA BENDO VÁ

Ľnebový Hektor

Lacko mal psa Bundáša. Lacko býval v domčeku. Bundáš na dvore v búde. Jedného dňa napadlo plno snehu a bola riadna zima.

„Bundáša treba presťahovať do izby,” povedal Lacko. „Vonku mu odmrznú labky.”

„Nič mu neodmrzne,” povedala mama. „Psisko je chlpaté, to má ako kožuch...”

Podvečer pritiahol mráz a Lacko povedal Bundášovi:

„Nech ma aj zbijú, vydržím, veď mám hrubé menčestrové nohavice. Ale ja ťa v tejto zime nenechám. Poď, schovám ťa pod posteľ!”

„Nemôžeš, som strážca, viem, čo sa patrí. Na dvore musí byť pes!”

„Dobre,” povedal Lacko. „Urobím náhradného psa, potom bude všetko v poriadku.”

O chvíľu stáli pri búde štyri snehové nôžky, na nich zavalité snehové psie telo. Na prednej strane veľká snehová hlava a na zadnej chvostík z cencúľa. Oči a ňufák boli z čiernych uhlíkov. Potom Lacko priviazal psieho snehuliaka na retiazku k búde a povedal svojmu Bundášovi:

„To je naozajstný snehový Hektor, nech stráži. A ty poď pod posteľ, ale blšky nechaj na dvore.”

Bundáš sa od radosti vyváľal v snehu, striasol blšky a o chvíľu už sladko chrapkal pod Lackovou postieľkou. A nikto v domčeku nevedel, že v tú noc strážil všetkých snehový pes.

Ilustrovala ALENA WAGNEROVÁ

JÁN NAVRÁTIL

Janko Hraško- -Samopaško

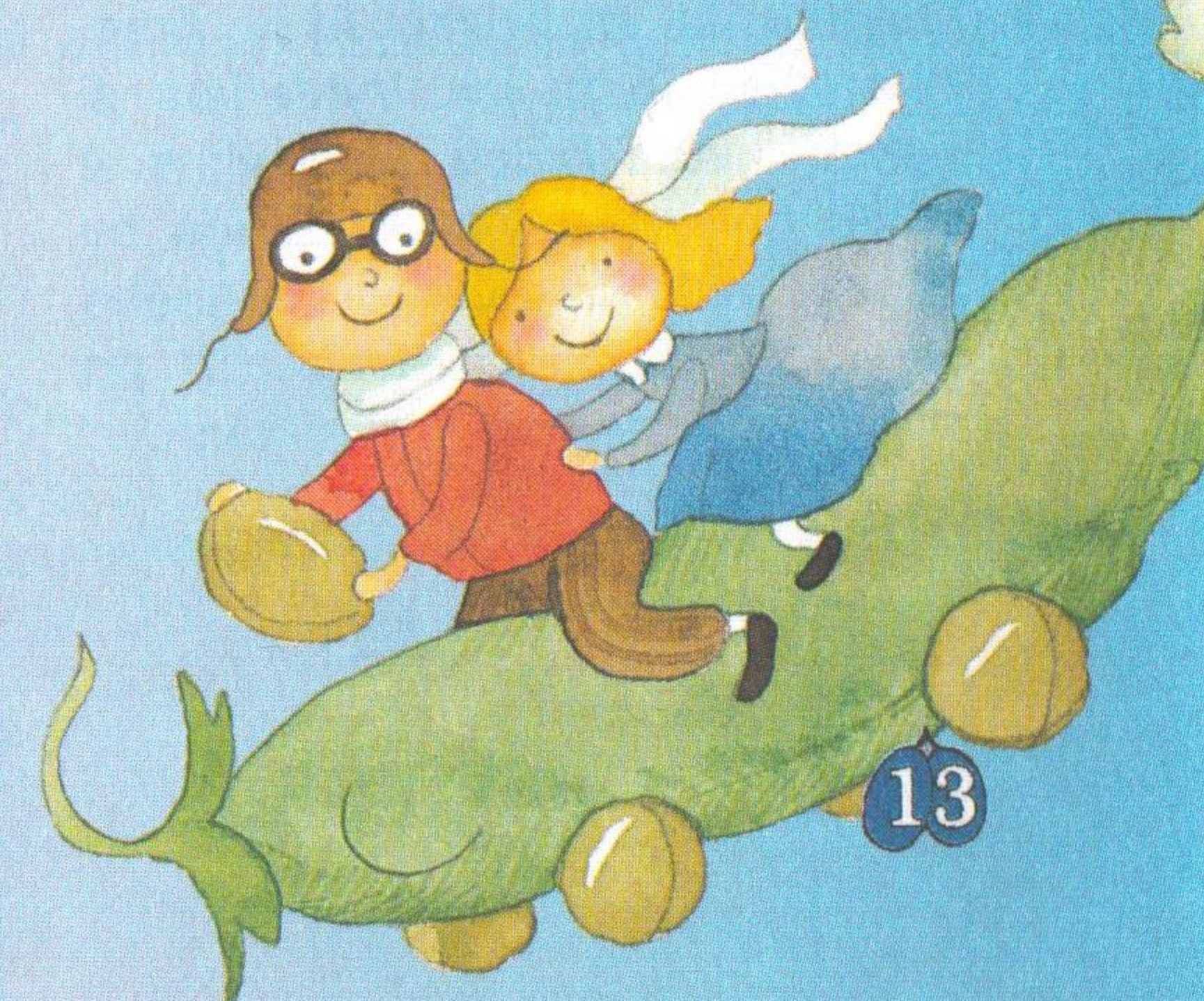
Janko Hraško vykúka
z hrachového struku.
Ako vtáča z klobúka:
„Kukuk! Kukuk! Kukuk!”

Niekedy si v svojom struku
šťastne zapíska:
„Môj struk - môj hrad, moja izba,
stôl i kolíska.

Keby mi ho niekto bral,
tak by som sa pobil.
Raz si spravím zo struku
super strukomobil.

Šošovičné kolieska...
Ja som hlavička!
Vedľa mňa sa posadí
Fazuľkovie Anička.

Na polceste zlomí sa nám
nečakane oska.
Opravím ju, až keď ma
Fazulienka bozká.

13

Keď sú na Hronnici veľké chumelice, veselo si kuká sedliak zo svetlice.

Štyri otázky pre čížika

● Čížiček, čížiček, vtáčik maličký, či ty vieš, čížiček, ako rastie mak?

Tak, tak, tak, rastie mak... Akože by som nevedel, veď makové semenka sú mojou najväčšou pochúťkou. Teraz sa k maku dostanem iba vtedy, keď mi ho starostlivé deti nasypú do krmidla.

● Si ty ale zvláštny vták! Väčšinou vidám vtáky od jari do jesene, kým neodletia do teplých krajov. Teba na jar ani v lete nevidno, ukážeš sa u nás až začiatkom zimy. Kde sa túlaš?

Som doma, v lesoch. Pochutávam si na semienkach smrekových šušiek. Na zimu zletím z lesov do nížin. Je tu teplejšie a pre zmenu mám tu zas semenka z briez a jelší.

● Pred chvíľou si sa okúpал v ľadovej vode. Nie je ti zima?

Treba sa otužovať. Aj v zime. O mesiac je tu jar. Vyhľadám si peknú mladú čížicu, postavíme si spolu hniezdo. A ktorá čížica by chcela zimomravého, slabého samčeka? Každá predsa túži po silných a zdravých mláďatkách.

● Prajem ti veľa šťastia a ďakujem za rozhovor.

Nemocnica pre zvieratá

▲ V Enviromagazíne som čítala o jednej, ktorá sa nachádza v Banskej Štiavnici. Ocitnú sa tu poranené alebo choré zvieratá, ktoré nájdú ľudia v prírode. Je tu napríklad rys, čo sa chytil do železnej pasce, bociany poranené na elektrických drôtoch, zvieratá, ktoré prešlo auto. Táto nemocnica má názov Rehabilitačná stanica živočíchov.

Púštny sneh

▲ Pred päťdesiatimi rokmi napadol cez deň u našich susedov na Morave žltý sneh. Nasledujúcu noc zase biely. Keďže fúkal silný vietor, vytvorili sa pásikavé záveje z bieleho a žltého snehu. Odkiaľ sa vzal ten žltý? Vo veľkých výškach nastalo také silné prúdenie, že prinieslo piesok až z africkej púšte Sahary. Pieskové mračno sa zmiešalo so snehovým a padal žltý sneh.

Brečtan

▲ Už tretíkrát vie, že v zime sú zelené iba ihličnaté stromy, pretože listnatým opadajú listy ešte v jeseni. Máme však výnimku – listnáč, ktorý aj v zime nájdeme v korune listnatého stromu. Je to brečtan popínavý, ktorý sa vyšplhá po kmeni stromu až do koruny a dokáže prežiť zimu. Zabýval sa u nás už v treťohorách, pred miliónmi rokov, keď bolo oveľa teplejšie ako teraz. Potom prišla doba ľadová a z teplomilných rastlín „prežili“ len tie najotužilejšie. Medzi nimi aj brečtan popínavý, ktorý má stonku dlhú aj dvadsať metrov. Zachytáva sa na kôre stromov, aby sa dostal k slnku.

BULLY PET

chovateľské potreby

Predajne BULLY PET nájdete v Bratislave na Obchodnej ul. č. 48, na Medenej 33, Budatínskej 51 a v POLUS CITY CENTER.

Bubnový strom

▲ V africkej púšti rastie strom, ktorému domorodci hovoria – bubnový. Vyrábajú z neho hovoriace bubny. Strom zotnú, odrežú časť kmeňa, vydlabú a potiahnu kožou zo slonieho ucha. Potom šikovný bubeník oznámi do susednej dediny, že sa mu napríklad narodil syn. Gratulácie k novému roku si tiež zabubnujú na hovoriacom bubne. Na tom všetkom by nebolo nič zvláštne, keby... tento strom nebol posvätný. Aby si domorodci udobrili ducha stromu, prinesú mu obeť. O kmeň bubnového stromu rozbíjajú vajíčka a modlia sa, aby sa duch na nich nehneval a aby bol taký láskavý a presťahoval sa do nového príbytku – do bubna. Hovoriace bubny jestvujú v niektorých oblastiach dodnes. Aj v časoch, keď svet telefonuje, faxuje a mailuje. Výborne to funguje, keď vypnú elektrický prúd.

Čo robí syseľ v zime?

▲ Koncom leta sa nasťahuje do podzemnej diery a spí. Nerobí si zásoby ako škrečok. Musí vydržať s tým, čo zjedol. Aj on si rád pochutí na obilí. Na rozdiel od škrečka, ktorý sa usadí aj vo vlhšej záhrade, náš štíhly, pieskovožltý hlodavec má rád sucho. Miluje lúky, pasienky, ale usadí sa aj na násypoch pri cestách či železničiach. Ak ho niekto vyruší, postaví sa na zadné, „panáčkuje“ a prv než zmizne v nore, jemne zahvízda.

Súťažíme so psíčkom a mačičkou

▲ Pamätáte si, ako si psíček s mačičkou urobili na narodeniny tortu? Dali do nej lekvár, smradľavý syr, kožku zo slaniny, uhorku, štyri myši, cesnak, korenie, oškvarky aj škoricu, cukríky a krupicu. Pridali aj tvaroh, ocot a jednu husaciu hlavu s hrozienkami. Keď sa torta piekla, čmudila ako staré handry. Ale to bola rozprávka. O psíkoch a mačičkách poznám aj skutočné príbehy a verím, že ich poznáte aj vy. Napíšte nám, čo ste zažili so svojimi psíkmi alebo mačičkami alebo si pekný príbeh vymyslíte. Predajňa BULLY PET, ktorá predáva v Bratislave jedlo pre zvieratá, má pre vašich zvieracích miláčikov pripravené pekné odmeny. Najkrajšie príbehy uverejníme v Slniečku.

Motýle v zime

▲ Všimli ste si, že aj teraz v zime, keď sa na chvíľu oteplí, vyletia motýle? Nie, nemusíte sa obávať o ich život. Nezamrznú, lebo sa rozcvičia. Pred vzlietnutím sa chvejú dovtedy, kým sa im nezohreje svalstvo. Chvíľočku si polietajú a opäť sa ukryjú.

POVEŠT O ZELENOM PLESE

Vo Vysokých Tatrách je mnoho plies. Jedno z nich má nádhernú zelenkavú farbu. Ľudia si o tomto plese rozprávajú nasledujúcu povesť...

Zazreli raz pastieri na Jastrabej veži zelený kameň.

Zvesť o ligotavom kameni sa rozšírila po okolí.

Raz sa pred domom pyšnej dievčiny objavil mladý pastier.

Dievčina sa rozhodla, že zaľúbeného pastiera využije vo svoj prospech.

Pastier začal liezť na Jastrabiú vežu, aby splnil želanie dievčiny.

V tom čase žila v Kežmarku pekná, ale pyšná dievčina.

Pytači sa podujali vyliezť na Jastrabiú vežu.

Podarilo sa mu vyškriabať na vrchol a vziať kameň.

Vtedy udrel blesk a pastiera zrazil do plesa pod skalou.

Odvtedy, ako sa pastier aj so zeleným ligotavým kamenom zrútil do plesa, zmenila sa jeho voda na zelenú. A tak ho ľudia začali nazývať Zelené pleso.

Výprava argonautov

PODEA STAROVEKÝCH GRÉCKYCH BÁJÍ PREROZPRÁVALA BEÁTA PANÁKOVÁ

Apolónov ostrov a príchod do Kolchidy

(6. ČASŤ)

*Chýrna loď Argo s hrdou družinou gréckych hrdinov, na čele s Iasonom, prebrázdi-
la už vlny Egejského i Marmarského mora.
Šťastne preplávala hroznú bránu Symple-
gadských skál a napokon sa ocitla v pokoj-
ných vodách Čierneho mora.*

Do lodných plachiet sa bez ustania opieral západný vietor, a tak sa argonauti plavili dňom i nocou, aby využili priazeň osudu. Oči mali unavené pohľadom na nedoziernu morskú hladinu a ramená boľavé od veslovania. Ale všetci boli dobrej mysle, lebo sa rýchlo blížili k cieľu svojej cesty za zázračným zlatým rúnom.

Blížili sa k akémusi ostrovu, keď sa zrazu nad nimi zjavil obrovský krdeľ vtákov. Sypalo sa z nich perie a jedno pero do krvi poranilo kormidelníka. Skríkol od bolesti a volá na druhov:

„Nie sú to obyčajné vtáky! Ich perá sú z mosadze a sú ostrejšie než kalené nože! Musíme odtiaľto čo najrýchlejšie odplávať!“

„Je to znamenie!“ vraví Mopsos, ktorý mal veštecký dar. „Musíme pristáť na ostrove!“

„Nech sa tak stane!“ rozhodol Iason.

Argonauti si nasadili prilby a kričali z plných hrdiel. Polovica z nich veslovala, ostatní ich chránili štítmí, o ktoré udie-rali mečmi. Lomoz a krik odohnal tisíce vtákov a moreplavci mohli pristáť.

Čoskoro chválili veštcovu múdrosť. Prihna-
la sa ničivá búrka a zúrila celú noc. Morské vlny sa vzdúvali ako horstvá a pri-
paste medzi nimi pripomínali hroby čaka-
júce na potopené lode.

Argonauti z brehu hľadeli na svoju loď, ktorá prečkala búrku bezpečne zakotve-
ná v chránenej zátok. Zrazu vo vlnách zbadali kladu a na nej štyroch strokotan-
cov. Pomohli im na breh, dali im suché šaty a jedlo. Vtedy sa dozvedeli, že zachrá-
nili štyroch vnukov kolchidského kráľa Aieta. Kráľoviči poďakovali argonautom za záchranu a vravia:

„Vybrali sme sa z Kolchidy do ďaleké-

Ilustruje
VLADIMÍR MACHAJ

ho Grécka, odkiaľ vraj pochádzal náš otec Frixos. Neboli sme na mori ani tri dni, keď sa prihna-
la táto hrozná búrka a potopila našu loď.“

„My sa zas plavíme z Grécka do Kolchidy po zázračné zlaté rúno, ktoré tam váš otec Frixos zanechal,“ vraví Iason. „Všetci poďakujme bohom, že nás chrá-
nia a že sme sa takto stretli!“

Argonauti obetovali bohom víno zmiešané s medom, nastúpili na loď a s napätými plachtami vyrazili smerom ku Kolchide. Básnik Orfeus si sadol na vyvýšené miesto a rozprával príbeh o Frixovi a Helle:

V starobyľom meste Orchomenos, čo leží neďaleko od Iolku, žil kráľ Atamas. Jeho manželkou bola oblačná Nefela, ktorá mu dala dve krásne deti, synčeka Frixu a dcérku Helle. Mohli si nažívať šťastne, keby jedného dňa vierolomný Atamas nebol Nefelu vyhnal, aby sa mohol oženiť s inou ženou, tébskou princeznou Ino. Nefela odišla z Atamasovho paláca a vrátila sa na nebo k svojim oblačným druhom. Do Orchomenu prišla nová kráľovná. Vtedy ešte nikto netušil, aké zlo prišlo s ňou.

Rok po roku sa kráľovnej Ino narodili synovia Melikertes a Learchos. Kráľovná sa s nimi láskala a všakovako ich rozmaznávala, ale pre deti predchádzajúcej kráľovnej mala len krik, ústrky a súženie. Frixos a Hella neraz plakali pre tú nespravodlivosť. Matka Nefela videla ich trápenie z neba a často nad nimi nariekala aj s ostatnými dažďovými oblakmi. Napokon macocha vyhnala sirotky z paláca. Museli bývať v kolibe a pomáhať pri pasení kráľovského stáda. Ani to však nestačilo krutej kráľovnej. Zaslepená zášťou, celé

dni premýšľala, ako by sa ich celkom zbavila, a chystala im záhubu.

Ľstivá Ino prikázala všetkým ženám, aby tajne obarili vriacou vodou obilné zrná. Ženy poslúchli a nič netušiaci muži potom nadarmo siali, lebo takáto sejba neprinesla úrodu. Nevyklíčilo ani jedno obilné zrnko a v celej krajine nastal hladomor.

Kráľ Atamas nevedel nič o úkladoch svojej manželky. Myslel si, že neúrodu a hlad zoslali na krajinu bohovia. Vypravil preto poslov do najslávnejšej veštiarne v Delfách, aby sa tam spýtali, ako treba uzmierniť bohov a odvrátiť pohromu. Poslovovia si vypočuli delfskú veštbu a vracali sa s ňou domov. Lenže na ceste ich zastavila kráľovná Ino. Drahými darmi, sľubmi aj hrozbami ich prinútila, aby zatajili pravú odpoveď delfskej veštkyne a namiesto nej povedali kráľovi a orchomenskému ľudu klamstvo: Frixos a Hella sú vraj príčinou biedy a hladu.

Poslovovia sa dali prehovoriť a vykonali to, čo im kráľovná uložila. Prišli do Orchomenu, v paláci predstúpili pred kráľa Atamasa a riekli:

„Hnev bohov uzmierni jedine obeta kráľovských detí Frixa a Helly. Taká je posvätná veštbu.“

Atamas ustrnul od hrôzy nad tým, že by mal zahubiť nevinné deti. Veštbu však počuli hladujúci ľudia a hrozili vzbúrou, ak sa čo najskôr nestane skutkom.

„Neboj sa zahubiť Frixa a Hellu, keď si to prajú bohovia,“ prehovárala kráľka krutá Ino. „Poslúchni veštbu a uvidíš, že urobíš dobre.“

Kráľ napokon súhlasil.

Nad deťmi však bdela ich dobrá matka. Poslala za nimi do pastierskej koliby nebeského baránka so zlatým rúnom. Nie lenže bol celý zo zlata, ale vedel aj hovoriť ľudskou rečou. Prebudil Frixa a Hellu z pokojného spánku a vraví im:

„Posiela ma vaša matka Nefela, aby som vás zachránil. Rýchlo mi vysadnite na chrbát a ja vás odnesiem do bezpečia.“

Deti uverili zlatému baránkovi, vysadli naň a o chvíľu sa už vznášali vysoko nad rodným mestom.

Z tej výšky nemohli vidieť, čo sa v tom čase dialo v kráľovskom paláci. Bohovia toľkú nepravosť predsa nemohli nechať bez trestu.

Samotná Héra vyhľadala obludné sestry z pochmúrnej Hádovej ríše, ktoré namiesto vlasov mali hady.

„Chcem, aby kráľovský dom Atamasa a Ino vyšiel navivoč,“ prikázala im rozhnovaná bohyňa.

Neprešla ani chvíľa a sestry sa vydali na biely svet a za nimi kráčali Zármatok, Hrôza, Des a Šialenstvo.

Hradby sa zatriasli a slnko sa skrylo, keď Erínye prišli do Orchomenu. Atamas a Ino, premknutí hrôzou, chceli zutekať, ale Erínye im skrížili cestu. Divoko triasli hlavami a ich vlasy sa rozliezali všade ako jedovaté hady. Kráľovi a jeho žene otrávil srdcia a pomiatli im mysle.

Kráľ Atamas vzal v šialenstve luk a smrtiacim šípm skolil vlastného syna Learcha.

Kráľovná Ino vtedy divoko vykrikla a s druhým synom v náručí sa z morského útesu vrhla do spenených vln.

V poslednej chvíli sa nad malým Melikertom a jeho matkou predsa len zlutoval morský boh Poseidon. Odňal im ľudskú podobu i mená a nechal ich žiť v mori ako Palemona a Leukoteu, tú, čo bude svojím bielym závojom zachraňovať stroskotancov z lodí.

To všetko sa stalo zatiaľ, čo sa zlatý baranček s dvoma deťmi oblačnej Nefely vznášal nad mestom Orchomenos.

„Držte sa silno,“ povedal im baranček a dal sa do cvalu po nebi ako nejaký slnečný tátoš. Preletel ponad moria a ostrovy, ktoré v slnečnom jase vyzerali ako draho-kamy. Zrazu však slnečný jas vystriedala divoká búrka. Zarachotil hrom a malá Hella sa tak preľakla, že spadla z baránkovho chrbta a utopila sa v rozbúrenom mori. Frixos zaplakal nad stratou sestričky a plakali aj nebeské oblaky. Mnoho

dní padal hustý dážď na to miesto, ktoré sa od tých čias nazýva Helliným morom, Hellespontom.

Princa Frixa zlatý baránok zanesol do Kolchidy, ďalekej zeme na brehu Čierneho mora. Tamojší kráľ Aietes ho priateľsky prijal a chlapec spokojne žil v jeho paláci. Po rokoch, keď vyrástol, oženil sa s kolchidskou princeznou Chalkiopou.

Zlatý baránok za tie roky zostarol a jedného dňa sám poprosil, aby ho obetovali na Diovom oltári. V Kolchide po ňom zostalo drahocenné zlaté rúno, ktoré kráľ Aietes zavesil do koruny posvätného duba. Okolo duba sa obkrútil plamenný drak, ktorý rúno stráži ako najvzácnejší poklad, lebo to rúno má zázračnú moc – krajine, v ktorej sa nachádza, prináša blahobyť a šťastie.

Orfeus stíchol a odložil lýru.

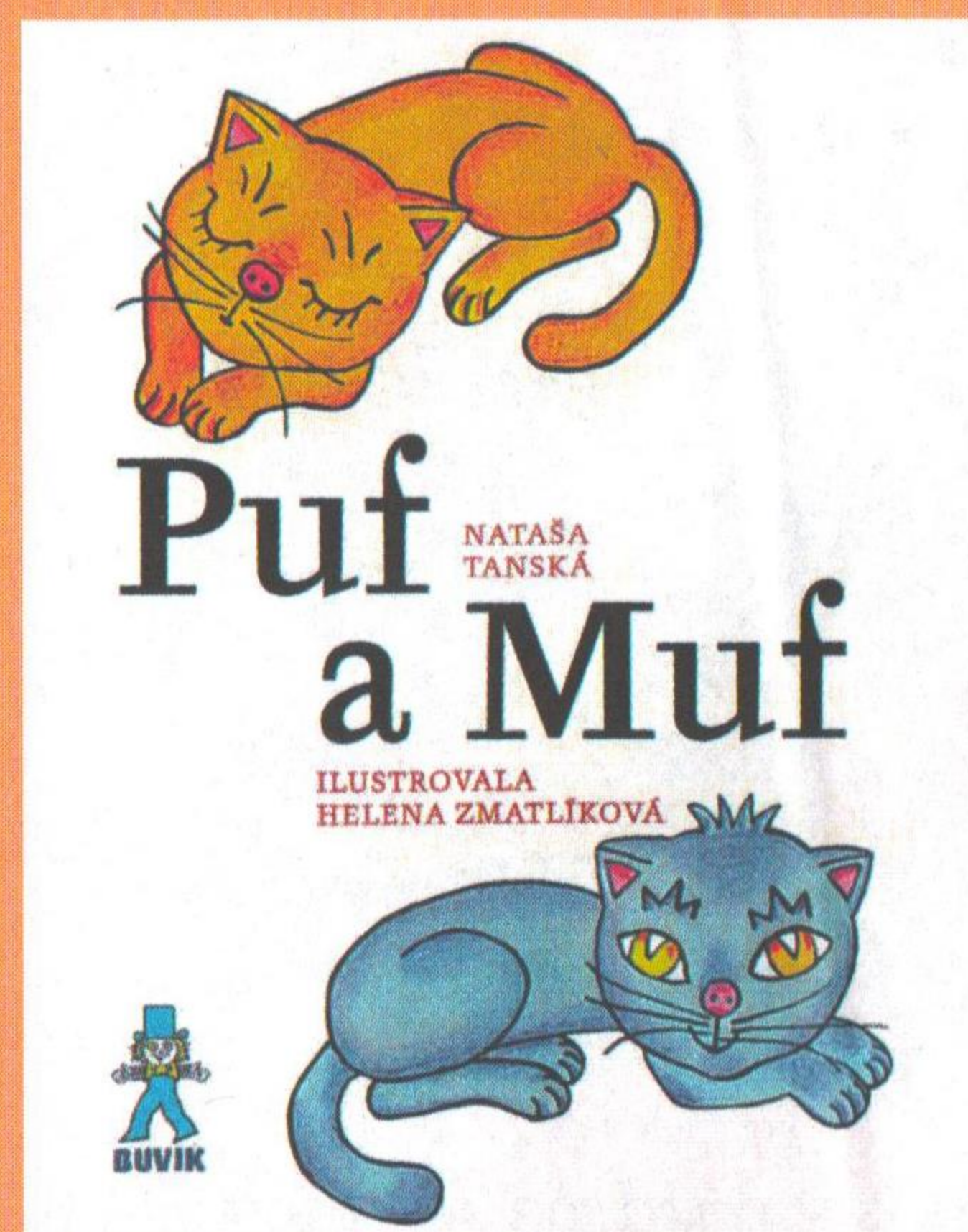
„Je to ten istý príbeh, čo nám rozprával náš nebohý otec,“ užasol najstarší zo štyroch Frixových vnukov.

„Sľubujem, že keď šťastne získame zlaté rúno, vezmeme vás do otcovej vlasti,“ riekol Iason.

Moreplavci vytiahli plachty a západný vietor niesol loď Argo čoraz bližšie ku kolchidským brehom.

(Pokračovanie)

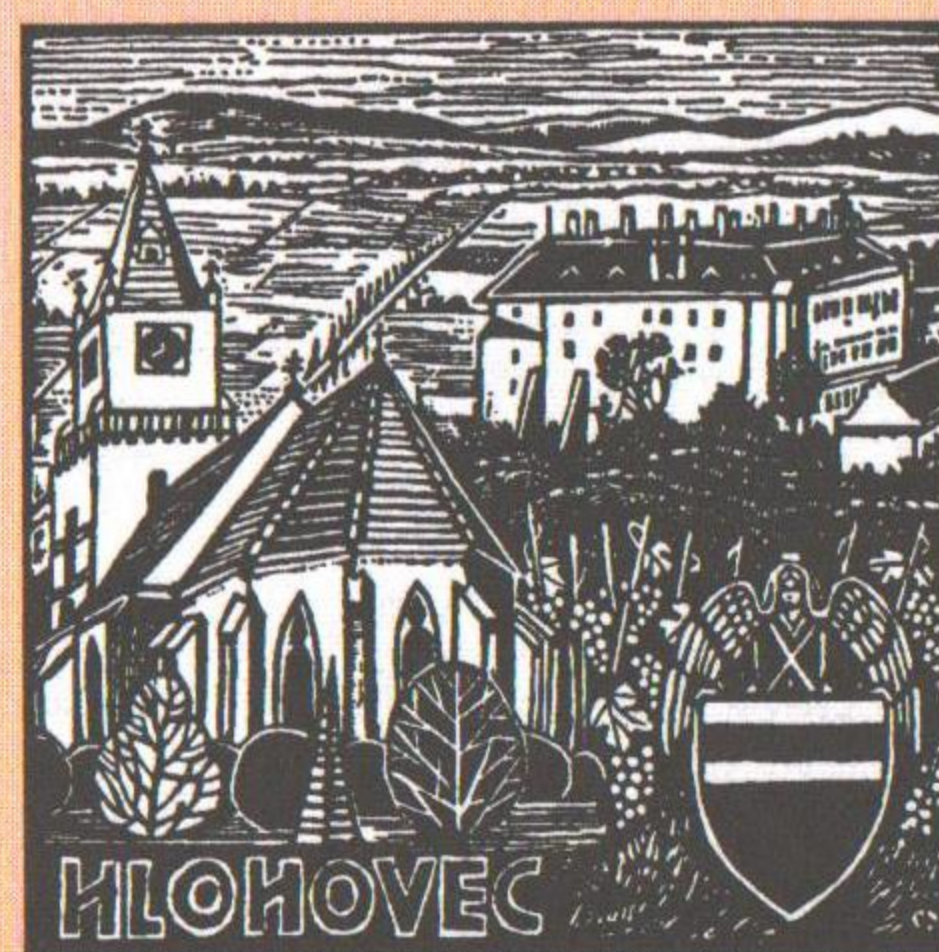

Spisovateľka Nataša Tanská napísala veľa knižiek, rozhlasových, televíznych a divadelných hier. Pre deti napísala knižky S dievčiskom sa nehráme, Ňuňa je sama doma, Mama, urob iné ticho a modernú rozprávku o kamarátsťve Niečo som našiel. Jej príbehy dvoch nezbedných kocúrikov Pufa a Mufa boli preložené do deviatich jazykov a výtvarník a režisér Viktor Kubal vytvoril podľa nich vynikajúci televízny animovaný seriál. S novým výtvarným sprievodcom Heleny Zmatlíkovej opäť uzreli svetlo sveta v peknej knižke. Pripravilo ju pre vás vydavateľstvo BUVIK. **Ak knižku nenájdeš vo svojom kníhkupectve, napíš do vydavateľstva BUVIK, P. O. BOX 18, 814 99 Bratislava.**

EX LIBRIS je malý pekný obrázok, ktorý je tvojou značkou. Keď si ho nalepíš do knižky, každému, kto ju číta, pripomenie, komu ju má vrátiť. Obyčajne je to grafika, ktorú treba vytlačiť vo väčšom množstve, aby si si ju mohol nalepiť do všetkých knižiek, ktoré ti patria.

Mestská knižnica a Vlastivedné múzeum v Hlohovci tento rok usporiadali 4. ročník medzinárodnej výtvarnej súťaže detí v tvorbe knižnej značky. Tento rok sa pri podpore tohto podujatia stretli Organizácia spojených národov pre vzdelanie, vedu a kultúru UNESCO a Rada Európy v rámci kampane **Európa, spoločné dedičstvo** prostredníctvom Ministerstva kultúry SR. Do súťaže sa zapojilo 540 súťažiacich nielen zo Slovenskej a Českej republiky, ale aj z Belgicka, Estónska, Chorvátska, Indie, Juhoslávie, Macedónska, Ruska a Slovinska.

Do užšieho výberu sa dostalo 404 prác, z ktorých bola zostavená výstava **EX LIBRIS 2000**. Na popredných miestach bolo ocenených desať detí zo Slovenska, ďalšie získali čestné uznania. **Najúspešnejšie obstáli** Peter Grečnár zo Zlatých Moraviec, Ivana Rajnohová z Hlohovca, Jana Dudová, Lenka Kissová a Karin Kováčiková zo ZŠ A. Dubčeka v Bratislave, Zuzana Humajová z Gymnázia školských bratov v Bratislave, Gabriela Švantnerová a Monika Tomeková zo ZUŠ v Lučenci, Zuzana Ščigulinská a Lukáš Šelep zo ZUŠ v Spišskej Belej, Ivan Mikudík zo ZUŠ vo Vrbovom, Jarmila Remiášová z Košíc a Katarína Kováčová zo ZUŠ v Želiezovciach.

Milé Slniečko ♡

Časopis sa mi veľmi páči a som strašne rada, že ho naša trieda odoberá. Odoberá ho aj môj starší brat Vladko, bratovi prvákoví Matúškovi ho čítam, trojročný Martinko si ho rád pazerá a ročná Janka ho s radosťou trhá. Takže sa páči celej rodine.

Ja mám rada súťaž.

Miriámka Hrašková
Hurbanova 19
92041 Leopoldov
2.1.

Pekný obrázok Marcelky Schweitzerovej zo Starej Turej

STRAPOŠKOVE VESELE FARBIČKY

Strapoško je veselý panáčik, ktorého si vymyslela a nakreslila maliarka a ilustrátorka Alenka Wagnerová, aby sa jej dcére Veronike ľahšie robili všetky nudné, každodenné veci, ktoré sú napriek svojej nezaujímavosti potrebné. Tento Strapoško bol emblémom výstavy, ktorú v Mestskej knižnici v Piešťanoch otvorila Paťa Jariabková pekným programom a Strapoškovou veselou pesničkou. Deti z Piešťan a blízkeho okolia sa poprechádzali v kráľovstve pekných obrázkov, s ktorými sa predtým stretávali na stránkach Včielky, Zorničky, Slniečka, ale aj v knižkách. Deti sa tu premenili na maliarov. Maľovali obrovské omaľovačky na paneloch, obrázky Strapoškov a kamienkových panáčikov na tvorivých dielniach s Alenkou Wagnerovou. Aj Slniečko bolo pri tom. Stretli sme sa na besede s deťmi zo ZŠ v Banke, ktoré nám sľúbili, že nám pošlú pekné obrázky a básničky. Svoj sľub splnili a my vám z ich zásielky prinášame strapoškove pozdravy Michalky Julínyovej:

Ahoj! Ďakujem pani Alenke za to, že ma tvorila. Mám sa veľmi dobre. Často si mením čiapky a niekedy sa mi oči menia na trblietavú hviezdu.

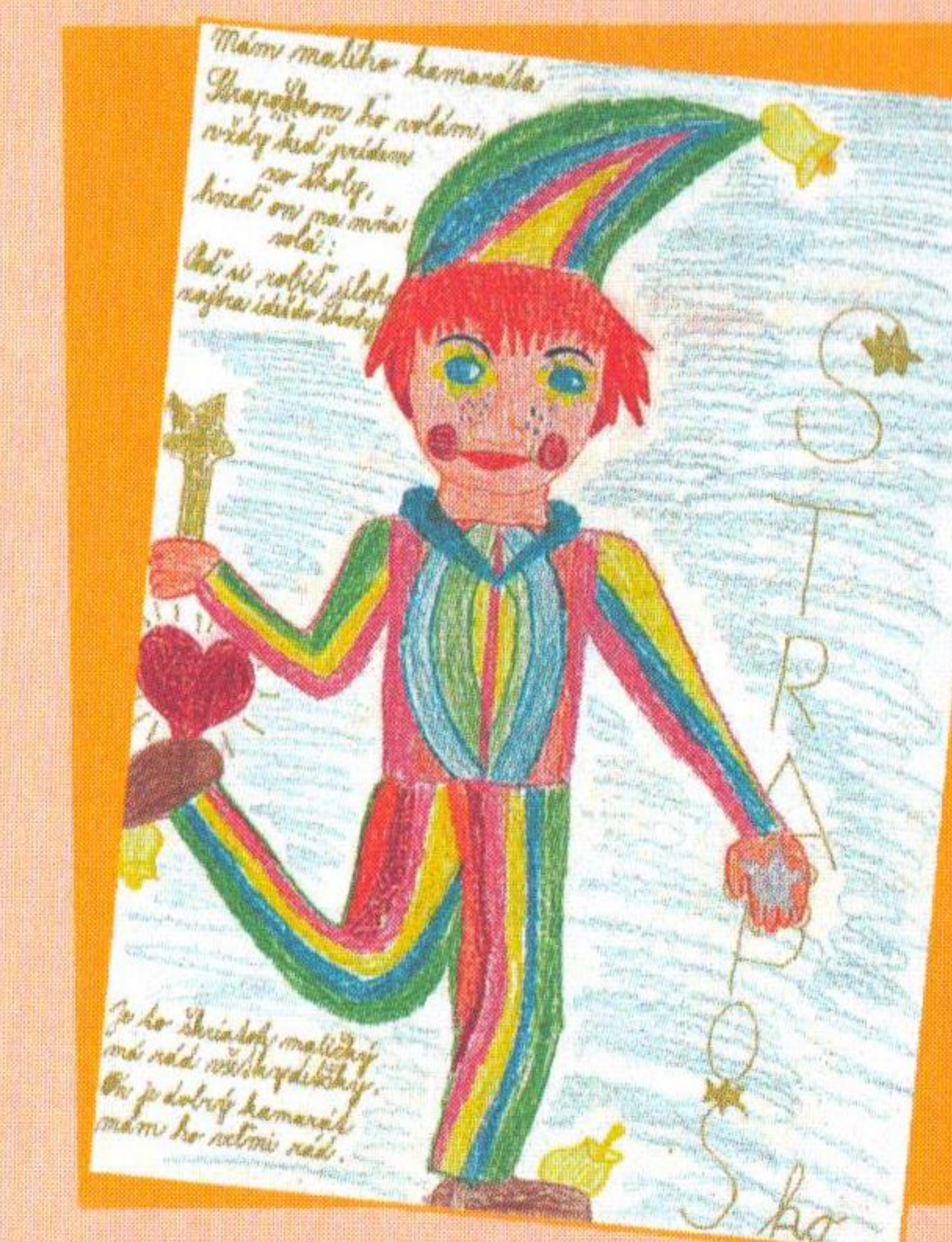
STRAPOŠKO.

Zo všetkých pekných obrázkov, na ktorých nám deti namaľovali Strapoška, sme vybrali desať, ktoré odmeníme peknými knihami. A tu sú mená našich výhercov: M. Julínyová z Banky, L. Krkošová z Piešťan, M. Hrag z Dubovian, P. Pikusová zo Sokoloviec, Z. Makovníková z 1. ZŠ v Piešťanoch, L. Orvinská pri ZŠ na Holubyho ul. v Piešťanoch a deti z Materskej školy na Ružovej ul. v Piešťanoch: V. Nováková, Š. Rábala, A. Miklošková a E. Sečová.

Strapoško so svojimi veselými farbičkami už poputoval do Senca a chystá sa aj do ďalších miest na Slovensku. Želáme mu šťastnú cestu!

Strapoško Veroniky Novákovovej z MS v Piešťanoch

Strapoško Michalky Julínyovej zo ZŠ v Banke

DOPLŇOVAČKY

Slniečko č. 2 – MLADÉ LETÁ. Zo správnych odpovedí sme vyžrebovali týchto výhercov: J. Pacúchová z Považskej Bystrice, Z. Csatlósová z Rožňavy, P. Konečného z Terne, J. Jambora z Martina a E. Švagerku z Rimavskej Soboty.

Slniečko č. 3 – ARKUS. V tomto čísle sa šťastie usmialo na M. Hraškovú z Leopoldova, L. Skrúcanú z Nového Mesta nad Váhom, I. Donovalovú z Badína, M. Mnichovú zo Slovínok a O. Zarevúckeho z Bratislavy.

Slniečk

umelecký mesačník pre žiakov 1.-5. ročníka ZŠ

Vydáva Literárne informačné centrum, Nám. SNP 12, 812 24 Bratislava.

Adresa redakcie: P. O. BOX 307, 810 00 Bratislava. Telefón 07/527 33 182

Šéfredaktor **ONDREJ SLACKY**
Zástupkyňa šéfredaktora **Ľubica Kepťová**
Grafická a výtvarná úprava **Viera Fabianová**

Tlačí Slovenská Grafia, a. s., Bratislava-Krasňany.
Rozširuje firma ARES, s. r. o., Banšelova 4, 821 04 Bratislava, t. č. 07/43 41 46 65 a MEDIAPRINT-KAPA Pressegrasso, a. s., Bratislava.

Objednávky do zahraničia vybavuje PrNS, a. s., vývoz tlače, Košická 1, 813 80 Bratislava.

Vychádza každý mesiac okrem júla a augusta. Cena jedného výtlačku je 12,50 Sk, ročné predplatné 125 Sk.

Nevyžiadané rukopisy redakcia nevracia.

Obálku nakreslil **Ján Lengyel**

Poviem ti

O PEKNEJ KNIŽKE...

Ako najvzácnejší poklad si deti z pokolenia na pokolenie odovzdávajú rôzne povedačky, prekáračky, hádanky a pesničky...

V starostlivej jazykovej úprave spisovateľky Márie Ďuríčkovej ich ešte v jeseni uplynulého roka vydalo vydavateľstvo BUVIK pod názvom POSLALI MA NAŠI K VAŠIM.

V knižočke je i takáto hádanka:

Keď to leží, mlčí to,
keď to vezmeš, vreští to.
Čo je to?

Ak nevieš, pomôže ti doplňovačka. A ak nám odpoveď pošleš do Slniečka, možno budeš jedným zo štyroch šťastlivcov, ktorým žreb túto knižku prisúdi.

Poslali ma naši k vašim

DOPLŇOVAČKA

1				
2				
3				
4				
5				

1. Ľudový odev
2. Usušená tráva
3. Plavidlo zhotovené z kmeňov
4. Rozprávková obluda
5. Domáce zviera

